

Den 11. februar 1970.

Tilbagesendes *Justitsministeriet*, idet jeg skal udtale følgende:

Ad spørgsmål 30):

Ved højesterets dom U 54, 455 er der anvendt en straf af fængsel i 5 år. Fra de senere år foreligger der ikke oplysninger om højere straffe end fængsel i 2 år.

Ad spørgsmål 31):

En gennemgang af kriminalstatistikken for de sidste 10 år viser, at bestemmelsen i straffelovens § 243 ifølge statistikken ikke

har været bragt i anvendelse i denne periode. Domssamlingerne indeholder ingen oplysninger om trykte domme efter denne bestemmelse i tiden fra 1952. Jeg ser mig således ikke i stand til at besvare spørgsmålet. Den sidste del af spørgsmålet må besvares benægtende.

Ad spørgsmål 32):

Såfremt anvisningernes meddelelse er bestemt for kvinderne, ses der ikke at være grundlag for at pålægge straf efter lovforlaget.

Rigsadvokaten, København, den 11. februar 1970.

Olafsson.

Underbilag til svaret på spørgsmål 30-32.

STRAFFELOVRÅDET

København, den 3. januar 1969.

Ved skrivelse af 4. november 1968 har udvalget efter aftale med justitsministeriet anmodet straffelovrådet om en udtalelse om straffebestemmelserne i et medsendt udkast til lov om svangerskabsafbrydelse m. v.

Straffelovrådet har behandlet sagen i 2 møder. Man har gennemgået hele det foreliggende udkast, men har — i overensstemmelse med kommissoriet — alene taget stilling til straffebestemmelserne.

I et medsendt bilag (nr. 81) er givet en fremstilling af de gældende bestemmelser i lov nr. 177 af 23. juni 1956 om foranstaltninger i anledning af svangerskab m. v. I afsnittet s. 27-35 omtales lovens straffebestemmelser og deres anvendelse i praksis. Denne fremstilling giver ikke straffelovrådet anledning til bemærkninger.

Hovedprincipperne for de straffebestemmelser, der findes i udvalgets udkast til lov om svangerskabsafbrydelse m. v., er omtalt i det medsendte bilag nr. 90 A. Straffelovrådet kan — bortset fra bemærkningerne s. 7 n.-8 ø. om svaret for personer, der

medvirker til en ulovlig svangerskabsafbrydelse, jfr. herved nedenfor — fuldt ud tiltræde disse hovedsynspunkter.

Med hensyn til den nærmere udformning af bestemmelserne i lovudkastet bemærkes følgende:

1. Udformningen af den etiske indikation i § 3, nr. 2, kan give anledning til tvivl om, hvorvidt det er en forudsætning for svangerskabsafbrydelse, at der foreligger forsæt hos gerningsmanden, eller om også uagtsomme forhold er omfattet af ordlyden „et forhold som anført i straffelovens ...“. Forholdet vil være af praktisk betydning i de tilfælde, hvor uagtsomhed kan straffes efter straffelovens § 226 („... gerningens strafbarhed afhænger af den krænkede persons fra det normale afvigende åndelige eller legemlige tilstand eller af personens alder ...“). Det er straffelovrådets opfattelse, at det ikke i disse tilfælde bør være afgørende for kvindens adgang til at få svangerskabet afbrudt, om gerningsmanden må antages at have handlet forsætligt eller blot uagtsomt. Man foreslår derfor i udkastets §